

Donderdag 31 oktober. De zon had vandaag kennelijk weer een vrije dag. Het was al bijna negen uur toen we de straatlantarens uit zagen gaan. Ook was het mieserig. Heel licht maar het weerhield ons om nog een wandeling te maken in de buurt. Dan maar weer verder trekken, als eerste doel een tankstation want het brandstoflampje was al aan het knipogen. Hiervoor moesten we de stad in.

Dat hebben we geweten! Het tanken lukte prima, de weg de stad uit vinden véél minder! Naarstig zochten we naar wegwijzers of aanduidingen Todas Direcciones (Alle richtingen). Niet erg succesvol.

Ook onze navi gaf geen hulp. We reden door steegjes van iets meer dan een kamerdeur breedte, moesten met 12 heen- en terugjes keren, stukken achteruit, kortom: Niet de fijnste manier om een op zich prachtige stad te leren kennen. Ten einde raad vroeg Els aan een buschauffeur hoe we uit deze heksenketel konden komen. Hij sprak (in het Spaans) 'Volg mij maar' en bij een kruispunt stopte hij, kwam uit de bus om ons de wijsheid te brengen. Aardig, toch?

Onze tweede poging om in **Santiago de Compostella** de beroemde kathedraal met het grote zwaaiende wierrookvat en de pelgrims te bewonderen liep ook deze keer op niets uit. Voor ons is geen (gemotoriseerde) *camino* weggelegd. Ook in de grote plaats Santiago was het lastig om een uitweg te vinden, onze plannen om hier te overnachten lieten we varen.

Het was sowieso niet helemaal onze dag want de navi scheen helemaal op hol geslagen. We hebben het machien uiteindelijk volledig ge-reset en toen lukte het weer, ware het niet dat we regelrecht naar een tolweg werden gestuurd. De te betalen € 5,55 konden we gelukkig wel dragen en het schoot toch wel lekker op. Vrij laat in de middag vonden we uiteindelijk een plek in het schelpenvissersstadje



Carril, aan het haventje en vlakbij de schelpenveiling. Geen droomplek, temeer omdat het mieseren inmiddels wat serieuzer was geworden.

Flink als we zijn hebben we nog een paar kilometer boulevard bewandeld om redelijk nat bij de camper terug te keren.

Positief punt van deze dag: Na nogal wat geklooi kregen we de internetstick aan de praat en konden we mail checken, website actualiseren, banksaldo nakijken en wat op



Facebook krabbelen.

Vrijdag 1 november. En het mieserde voort..... Niet steeds mieser, ook af en toe heel korte maar hevige buien met windstoten. Een reden temeer om maar weer snel verder te trekken richting zuiden. Het werd een niet makkelijke rit. Wel goede wegen maar veel last van mist of zeer laaghangende bewolking, beiden hielden de ruitenwisser goed aan het werk.



We bereikten **Tui**, nog net Spanje want het ligt tegen de grens met Portugal. CP was niet denderend maar met het nog steeds slechte weer valt waarschijnlijk iedere CP wat tegen. Vrij laat in de middag werd het even droog en gingen we toch maar aan de wandel. En dat was de moeite waard. We liepen naar een vrij hooggelegen kasteelachtig iets dat later een kathedraal met een aantal bij-kerken bleek te zijn. Deze lagen in een wijk die ons in de middeleeuwen deed wanen, ware het niet dat er op de gekste plaatsjes en zeer smalle steegjes auto's reden en/of stonden.



In de kathedraal fascinerende altaars met zeer kunstige beeldhouwwerken, vaak verguld. We vonden het mooi maar ook weer stoorde, in onze beleving, de overdaad.

De kerken worden toch wel moderner want met inworp van een munt kan een LED-kaarsje opgestoken worden....



Fotograferen uitdrukkelijk niet toegestaan. De camera had het toch rustig want het weer inspireerde niet erg. Dat we gedurende de wandeling toch behoorlijk nat werden namen we maar voor lief. Het werd een lange avond in de camper, goed voor 3 grote kruiswoordpuzzels en een half e-book.

Zaterdag 2 november. Kort na het opstaan werd de motor gestart en de ruitenwissers aangezet. Vijf minuten later reden we Portugal binnen. Omdat we nog niet echt konden doorgronden hoe het voor ons gecompliceerde systeem (3 varianten....!) van autowegtolheffing werkt kozen we maar weer voor tolvrije en dus overwegend secundaire wegen. Daarbij passeerden we heel veel gehuchtjes met bijbehorende maximaal 50 km/u. Schoot niet echt op maar we hadden de tijd (vooral omdat het weer maar slecht bleef). Na een dikke 100 km landden we in **Vila do Conde**, een kustplaats bij een riviermonding, ongeveer 20 km benoorden **Porto**.



We plaatste de camper op een grote mixparking aan de oever van de riviermonding met de bruisende Atlantic op de verre achtergrond.

Geen saniservice, ook niet op de nabijgelegen CP maar dat was (nog) geen probleem. In de late namiddag kwam af en toe de zon door, net genoeg om de accu's weer op te peppen.

We trotseerden regen en wind en gingen toch even de stad in. Hoofddoel van de missie: Een Vodafone-dealer te vinden om onze stick te activeren. Even vergeten dat ook Portugal siësta houdt dus twee uurtjes gewandeld door de stad. Wel aardige dingen gezien, oa een replica van een oud zeilschip ala de

Sancta Maria van Columbus en wat leuke beelden. Helaas weinig foto's want digi-camera en regen zijn geen vriendjes.

Bij Phonehouse lukte het activeren van de stick, een tikje moeizaam omdat de dame nog minder de Engelse taal beheerste dan wij. Maar met wederzijdse goede wil lukte het toch. Missie geslaagd.

Toen we weer over internet konden beschikken eerst even kijken naar het plaatselijke weerbericht: het leek erop dat we beter weer tegemoet gingen!



Zondag 3 november. We waren om 7.30, 8.30 of 9.30 uur wakker..... Het is nog wennen aan de andere tijdzone. Na de nodige kerkklokken en apotheek-uitgangborden prikten we de tijd voor Portugal. Vanmorgen: Het was even duwen aan de wolken maar toen verscheen de zon toch echt.

Er was geen saniservice te vinden dus waren we vrij rap alweer on tour. Via een puzzelrit over allerhande secundaire en soms tertiare wegen tuffelden we, ongewild, het centrum van de grote stad **Porto** in, mooi gelegen aan de, in een diep uitgesneden dal, **Douro**-rivier. We hadden iets teveel ogen nodig om echt aandacht te schenken aan de prachtige gebouwen maar toch wel genoten.

Na ruim een half uur Porto-stoeien zaten we weer landelijk, rijden van dorp naar dorp, bijna voortdurend binnen de 50km-limiet. (Dit geldt niet voor de gemiddelde Portugees....).

Schoot niet echt op maar je leert wel het land weer een beetje nader kennen. Voor de 70 km verplaatsing hadden we ruim 3 uur nodig. In die tijd werd het echt stralend weer met strakblauwe hemel.



We vonden in **Fouradouro** de vrij grote mixparking gemakkelijk en plaatste, als enige buitenlanders, onze camper tussen de Portugezen. Na uitgebreide brunch met erg lekker Portugees brood gingen de wandelschoenen aan om over de rij vrij hoge duinen aan een strandwandeling te beginnen. Wéér was het genieten van de ruige golven. Els trok subiet haar schoenen uit om door de uitbollende branding te lopen. Even niet opgelet: Broek nat tot aan het kruis!

Terug wandelden we door het typische strandstadje waar veel winkels open waren. Het was opvallend druk, afgezet tegen onze ervaring over de laatste dagen.



We zagen hier, net als eerder in Frankrijk, dat men erg zuinig is op bomen: Deze droegen hier en daar mooie wintertruien.

Ook de verzameling beelden van de plaatselijke kunstenaar waren het bekijken waard.

Na dit trimmen ging Els heerlijk buiten in het zonnetje zitten lezen. 25 graden!! Het zonnepaneel werkte ook prima dus kon een en ander weer opgeladen worden.



Er was nog chat-contact met het thuisfront, doet altijd weer goed.

Fred loog, chattend met dochterlief over het avondmaal: De beoogde gambas waren nog stijfbevoren. Sorry kind!

In de late namiddag kwamen er wat wolken en daalde de temperatuur vrij snel. Maar daarmee kon onze mooie dag niet bedorven worden! Omdat we nergens de inmiddels redelijk dringende saniservicemogelijkheid konden vinden zouden we de volgende dag verdertrekken. Beetje jammer, want de plaats verdiende een langer oponthoud.

Maandag 4 november. Om het afscheid van Fouradouro niet te zwaar te maken had gedurende de nacht het weer zich aangepast: Zwaar bewolkt en steeds vlogen mieserregen. De kleine 25 km naar de volgende stek verliepen goed en omdat we erg vroeg vertrokken waren, waren we ook vroeg, rond half tien, in **Estarreja** waar we de CP uiteindelijk toch vonden want de verstopte toerit onder flats door waren we doodleuk voorbijgereden. Op de CP werden we begroet door een Engelsman die uitgebreid tekst en uitleg gaf over de CP-regels. Eerst even een stukje lopen en dan in café Piscine tegen betaling van 2 euro, sleutels in ontvangst nemen voor het afsluithekje en de elektrokast.

Die 2 euro waren zelfs goed voor twee dagen verblijf! Het was net weer even droog dus aan de wandel om met sleutels terug te keren. Poortje open, camper plaatsen en stroom aansluiten, geen overbodige luxe want het zonnepaneel kreeg niets te eten. Daarna de broodnodige saniservice uitgevoerd zodat we weer een plas konden doen.....De cassette zal immers helemaal vol.

Nog wat bijbabbelen met de Engelse meneer die vertelde dat hij Nederland en zelfs Brunssum kende. Hij had bij de Afcant, het in Brunssum gevestigde Nato-onderdeel, als softballer gespeeld. Zo reisde hij door heel Europa, nu niet meer als speler maar als coach. Hij had bijvoorbeeld ook een tijd in Ljubljana, Slovenië als coach gewerkt. Leuk verhaal!

Inmiddels was alles wat geladen moest worden aan de stroom gehangen en konden we genieten van ons ontbijt. We zijn, toen het even droog was toch maar optimistisch gaan wandelen.

Het bleef zeker 2 minuten droog, dus we boften! Een rondgangetje door het niet spectaculaire stadje en de directe omgeving leverde natte jassen op, een paraplu was erg onhandig vanwege de wind. De rest van de dag werd gevuld met lezen, spelletjes spelen, mailtje sturen en een dutje doen. Internetten liep ook niet lekker vlot dus werd dit tot een minimum beperkt. Tussendoor duimden we dat het voorspelde betere weer echt zou komen. Foto's werden niet gemaakt want we wilden de camera niet blootstellen aan de door alles heendringende fijne motregen die Duitsers zo mooi omschrijven als *Sprühregen*.

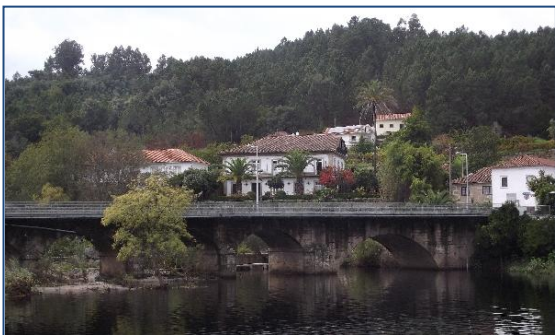
Dinsdag 5 november. Op een of andere manier had onze biologische klok wat problemen met de zomertijd in combinatie met tijdzonewisseling want we waren even na zeven uur op. Turend door de ramen maakte de schemering het zicht op de zwaar bewolkte lucht mogelijk. Het duimen had niet echt geholpen! Ondanks dat we voor de geïnvesteerde 2 euro twee dagen hadden mogen blijven besloten we toch maar verder te trekken. We hadden via Facebook contact gehad met Gerrit Kulik die enkele jaren geleden een dot van een camperplaats in Hengstdijk, Zeeland, had en daar na jaren knokken nog steeds geen officiële vergunning kreeg en toen maar naar Portugal is vertrokken. Daar bieden ze (zijn vrouw Elly is met hem meegegaan...) ook camperplaatsen aan en dat maakt nieuwsgierig! Ze waren thuis (in Portugal, dus) en we waren welkom. Omdat ze redelijk ver in het binnenland wonen en wij het Portugese binnenland nader wilden bekijken gingen we landinwaarts om 65 km verder, kronkelend, klimmend en dalend door een boeiend landschap in **Sao Pedro do Sul** te landen waar inmiddels regelmatig de zon scheen en het droog was.



We vonden de leuke mixparking aan de oever van een rivier en toiletgebouwtje dichtbij. Verder geen voorzieningen. Het was een klein maar wel bijzonder stadje want er waren thermaalbronnen met de daarbij behorende hotels en kuurinrichtingen. Het zwavelhoudende water komt met 70 graden uit de diepte omhoog. Bij een openbare bron verbrandden we bijna onze vingers! We waren zeker niet de eersten die dit ontdekten, er waren (schamele) restanten van Romeinse thermen.



Er waren een paar kleinschalige winkeltjes met borduurhandwerk, vele soorten kruiden, thee en de gebruikelijke toeristenspulletjes.



Na wat zoekwerk ontdekten we een minimarkt, ongeveer ter grootte van onze camper die we verlostten van hun laatste 4 kauwgombroodjes en een suikerbrood. Met drie kwartier wandelen hadden we de stad gehad, wandelden nog een stuk langs de rivier waar we twee keer een ijsvogeltje voorbij zagen flitsen en gingen toen maar terug naar de camper omdat het stevig begon af te koelen. Volgende dag zouden we naar Gerrit en Elly gaan.

Woensdag 6 november. Alweer vroeg op maar heel goed geslapen. Volledig uitgerust dus weer klaar voor een nieuwe dag. De navi werd gevoerd met de coördinaten voor [CP Terra de Iguanas in Sao Jao de Areiras](#), het nieuwe onderkomen van Elly en Gerrit. Weer een toer die 60 km door de binnenlanden voerde, al zat er nu ook een stuk goede weg tussen van zo'n 8 km, dit ter compensatie van die stukken waar het vaker voorkwam dat er door 'Het gaat nog net-steegjes' gewurmd moest worden.



Weer zeiden we tegen elkaar: "*Dit is Portugal ontdekken!*"



Bij aankomst op het 'landgoed' van Elly en Gerrit werden we begroet door de luidblaffende en uitbundig kwispelende Lizzy maar nog geen teken van menselijk leven. Okee, camper neerzetten en maar alvast de stroom aansluiten, er zal wel iemand komen.

En inderdaad: We zaten net aan ons noodrantsoen suikerbrood toen friscgewassen Elly zich meldde. Ze lag bij onze aankomst namelijk te badderen. Het was gelijk bijpraten geblazen want we wilden weten hoe het vertrek uit Zeeland en de opbouw van nieuwe domein verlopen was. Een boeiend verhaal. Op het nieuwe domein, behoorlijk groot in oppervlakte, stond een mooi, *echt mooi!*, houten huis waar we rondgeleid werden. Maar wat gelijk al

opviel: Ze hadden in de drie jaar dat ze in Portugal woonden en leefden al bergen werk verzet en, dat moet gezegd, er was nog volop te doen voor de komende jaren.

Leuke stek, naar Nederlandse begrippen 'In the middle of nowhere', perfect om helemaal op rust te komen.

Voor ons een soort privé-programma van de TV-serie 'Ik vertrek'.

Het was grijs maar droog, wel een tikje aan de frisse kant maar daar speelde de vrij hoge ligging een rol. De gratis WiFi werd gevonden maar was erg zwak. Toch even mail en het belangrijkste wereldnieuws beken, dat wilden we wel bijhouden.

En, geruststellend: Er was geen spannend nieuws te melden.

We zaten, na wat zoeken op de kaart en wat rekenwerk, ongeveer 90 a 100 km van de kust.

In de namiddag, na weer een uitgebreide gespreksronde, nu ook met Gerrit erbij, maakten we nog een wandeling in de omgeving. O zo anders! Tussen eucaliptusbomen, mimosa, olijvenbomen en kurkeiken lagen kleine heideveldjes en hier en daar een wijngaard.

In de vroege avond hadden we, een tikje krakkemikkig, nog contact via Skype met onze kinderen en kleinzoon Kai.

